

Θά κάμη τέτοιο πράγμα! έτραβύσσεν εντρομός.

— Δεν θὰ τὸ χάρω, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μᾶς ἀδειάσῃς τὴ γωνία ἀμέσως. Ἐννοῶ, σὲ δεκαπέντε ἡμέρες τὸ πολὺ, νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐτε τὸ ἐλάχιστον ἔγος

— Μὰ γιατί δὲν σοῦ ἀρεσε ὁ σταύλος;
— Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει κακοὺς σκοποὺς, ἐναντίον μας καὶ θὰ τὰ ἔβαλες χωρὶς ἀλλο μὲ τὰ δυστυχισμένα καὶ ἀνυπεράσπιστα ζῶα. Τὸν εἶδα ἐπανείλημένως νὰ σᾶς ρίχνῃ πολὺ ἀσχηματικά καὶ τὸν θωρῷ ἵκανὸν νὰ κάμη πολλά . . .

— "Εχεις δίκη, μαζί φαίνεται, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ μαρκήσιος" ἀπογια νὰ βρεθῆται τέτοιες φασορίες μόλις φθάσεις αὐτὸς ἐπιδεινώνει τὴν θέσιν μας.

— Ποιὸς ξέρει, μπαμπᾶ; Ιῶς εἶνες ἀνακούφισις διὰ τὰ μεγαλήτερα δεῖνα, τὰ ὅποια σκέπτεται κανεὶς δικιάτερον ὅταν ἔχῃ τὴς μικρῆς αὐτὲς φροντίδες.

— Ο μαρκήσιος ἐνύπταξε τὸν υἱὸν του ἔκπληκτος δὲν τὴν σκέψην, ἀνωτέραν βεβαίως τῆς ἡλικίας του. Καὶ ἐνδομέρχως συνεγάρη ἐπιτέλους, διότι τὸ δεκαεξαετές αὐτὸς παιδί ἔμελλε νὰ μείνῃ ὁ μένος προστάτης τῆς μητέρας του καὶ τῆς ἀδελχῆς του.

— Απεράσισε, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκεί διαμονῆς του, νὰ παράσχῃ δῶρο τὸ δυνατὸν μεγαλητέρον δικαιοδοσίαν εἰς τὸν Πέτρον, διὰ νὰ τὸν εἶπεν εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὄποιον θὰ ἔκαμψε κατὰ τὴν ἀπονοίαν του.

— "Οσο νὰ βρῆς σὺ καὶ νὰ τοποθετήσης τὰ ζῶα καὶ τάραχη, εἶπε, ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τές κρεβατοκάμαρες ἐπάνω, που φαντάζομαι σὲ τὶ γάλι θὰ είνε, κρήνων ἀπὸ τὸ ισόγειον.

«Σοῦ δίδω προθεσμίαν ὥκτω ἡμερῶν διὰ νὰ φύγης...»
(Σελ. 29, σ. α')

τῆς ἐδῶ διαμονῆς σου. Σύμφωνοι;
— "Ε! τι νὰ γίνη! ἐστέναξεν ὁ γέρων χωρίκος.

— Πρὸς τὸ παρέν τὸν σταύλο καὶ ἐτίμασε ἐνα καθαρὸ ἀγούσι γιὰ τὰ γαϊδουράκια.

— Συγγνώμην, μπαμπᾶ, παρεγένθη ὁ Πέτρος Ριονοί, ἐγὼ θὰ βέω μέρος νὰ τὰ βάλω... ἐκεῖ μέσα δὲν γίνεται.

— Γιατί;
— Θὰ σᾶς τὸ πῶ μοτερά, μπαμπᾶ.

— Καλά, ἀμή τὸ ἄμαξι;

— Θὰ προσπαθήσω ἐπίσης νὰ τὸ οἰκονομήσω. Μου κάνεις μόνον τὴ γάρι νὰ τοῦ γυρίζετε ὅγυρο;

— Πόσο σᾶς χρειάζεται, κύριε; ήρωτεςεν ὁ Μπεσύ, δομασμένος πλέον, διότι ἐνόησε μὲ τὸ ἀνθρώπους εἶπε νὰ κάμη.

— Δέκα δεμάτια γι' ἀπόψε. εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Πάω νὰ σᾶς τὰ φέρω, εἶπεν ὁ Μπεσύ, καὶ ἐσπεύσας νάπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἴδιοκτήτην...

Πυρετώδης δέργαστα.

— Ποῦ θὰ βάλῃς ἐκεῖνα τὰ ζῶα; Ἡρώτησεν ὁ Μαρκήσιος τὸν Πέτρον, ἐπιστρέφων μαζί του εἰς τὸν πύργον.

— Ἐδῶ, μπαμπᾶ. Αὐτὴ ἡ σάλα εἶνε πλακοστρωμένη καὶ εὔκολα μπορεῖ νὰ πλυνθῇ. Ἐπειδὴ θὰ εἶνε προσωρινό, γιὰ λέγεις μόνον ἡμέρες...

«Ἐχεις αὐτοσ/εδίση ἐνα καλό ἀχούρι...» (Σελ. 30, σ. γ')

— Συγγνώμην, μπαμπᾶ, εἶπεν ὁ Πέτρος· μου ἥλιε μιὰ ίδσα· πὸν ξεκίψω, νὰ πεταχῶ μιὰ στιγμὴ στὸ χωρὶς διὰ νὰ βέω καμιὰ ὑπηρέτια; θὰ μᾶς βοηθοῦσες 'σ αὐτὸ τὸ καθάρισμα που δὲν είμασθα συνειδισμένος.

— "Εχεις δίκη, παιδί μου, πήγανε. Ο γενιάς ἐπήδησεν εἰς τὸ ἄμαξάνι, ἀφοῦ ἔλυσε τὰ γαϊδουράκια, καὶ ἐτοιμάζετο νὰ ξεκινήσῃ, διὰν προσέτρεψεν ὁ Καριλλῆ.

— Ο μπαμπᾶς μὲ στέλνει μαζί σου, εἶπε, γιὰ νὰ προσέχω τὸν Ἀλῆ καὶ τὴ Φατμέ, διὰν σὺ θὰ κατεβῆς ἀπὸ τ' ἄμαξι.

— Μπράβο! ἀνέντραξεν ὁ Πέτρος.

— Ο δρόμος δὲν ἔτοι μακρός. "Ἐν τέταρτον μετὰ τὴν ἀναγκώρησην των, τὰ παιδιά ἐπανήρχοντο μὲ μίκη ώραίαν εἰκοσιτριή γωριατοπούλων, τὴν Ὀνωρίναν, τὴν ὄποιαν ἡ Καριλλῆ ἐσπεύσε νὰ παρουσιάσῃ, εἰς τὸν γονεῖς τῆς.

— Ποιὸς ξέρει, μπαμπᾶ; Ιῶς εἶνες ἀνακούφισις διὰ τὰ μεγαλήτερα δεῖνα, τὰ ὅποια σκέπτεται κανεὶς δικιάτερον ὅταν ἔχῃ τὴς μικρῆς αὐτὲς φροντίδες.

— Ο μαρκήσιος ἐνύπταξε τὸν υἱὸν του ἔκπληκτος δὲν τὴν σκέψην, ἀνωτέραν βεβαίως τῆς ἡλικίας του. Καὶ ἐνδομέρχως συνεγάρη ἐπιτέλους, διότι τὸ δεκαεξαετές αὐτὸς παιδί ἔμελλε νὰ μείνῃ ὁ μένος προστάτης τῆς μητέρας του καὶ τῆς ἀδελχῆς του.

— Ηλάρε τὴν ἀπόδειξη, τῷ εἶπε γράφων εἰς ἐν φύλλον τοῦ σημειωματαρίου του· δύο δεμάτια σανό· δέκα δεμάτια σύγρο· ἐκατὸ λίτρας υριθάρι· ὁ μπαμπᾶς θὰ σοῦ τὰ πληρώσῃ.

— Υπέροχαψεν, ἔσχοις τὸ φύλλον καὶ τὸ δέκαστον εἰς τὸν Μπεσύ μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς παραγγελίας, τὴν ὅποιαν ἐπεβλεψε προσεκτικῶς. Κατοπιν τὰ ἐποθέτησεν ὅλα εἰς τὸ βάθος τῆς αίθουσῆς τῶν ὄπλων, αὐτοσχεδίσας μίαν σανοθήκην, ἐπανερχόμενας μέσα τῆς καὶ τῆς ἐσταμάτησε κάθε αἰσθησιν, κάθε λαήν.

— Είχεν ὀγκότητα μαρμάρου ἐνῷ τὰ κατασκευαντα χείλη τῆς ἐμαρτύρου πυρετόν.

— Δὲν ἔρχεσαι μαζί μου ἐπάνω, ἀγαπητὴ μου; τὴν ἡσάντησεν ὁ μαρκήσιος.

— "Εχομαι, ἀπήντησεν ἐκεῖνη ἐγερομένη.

— Εξῆλθον εἰς τὴν ωραίαν πλακόστρωτον στοάν, καὶ πέστοψεν εἰς τὸν μεγάλον πύργον τῆς εἰσόδου, διὰν ὑψηρέχεις τὸν πλίνας ἀπὸ δρῦν, ἀλλοτε ἐστιλεμάνη. Εἰς τὸ πρώτον πάτωμα ἡ αὐτὴ στὰς ἀλλ' ἡ αἴθουσα καὶ τὰ δωμάτια είχον παρκέτων.

— Ανώθεν τῆς αίθουσῆς εὐξίσκετος «τιμητικὸς θάλαμος» (chambre d'honneur), εὐρύχωρος, υψηλόρρεφος καὶ σχετικῶς καθαρός; διότι οι χωρικοὶ δὲ, εἶχον τολμήση νὰ τὸν βεθηλώσουν.

— Τοῖχο παράθυρα τίσαν μεσημβρινατοικά. Μεγάλη δρυΐνη κλίνη, μὲ ώραίας γλυφάς, εἰς τὸν τοίχον, ἐνῷ πρὸ αὐτῆς τίσαν ἀπλωμένοι γυμνοὶ τάπητες τῆς Ανατολῆς. Καὶ τὰ καθίσματα τίσαν ώραία, μόγον ποῦ τὸ θρασύρα τῶν νοικοκυριοῦ, ως

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΡΟΧΕΤΤΗΣ
Σὰν τὸ σπίτι του.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ μαρκήσιος

εἶχεν ἐπιστρέψη πλησίον τῆς συζύγου του, ἡ οποῖα ἐνάθησε εἰς τὴν πολυθρόναν τῆς ἀδελφῆς, μὴ ἐνδιαφερομένη διὰ τίποτε, ως ἂν δὲν ὑπῆρχε.

— Ο κ. Ριονοί ηρόχις νάγκουχη διὰ τὴν παράδοσιν αὐτὴν κατάστασιν, ἡ

ἀπὸ μέσα ὅτι ἔχρειάζετο διὰ τὰ κρεβάτια, ἀπορεῖν καὶ μόνος του δι' ὃ, τι ἔκαμψεν αὐτὸς, ὁ μὴ μεταχειρισθεὶς ως τῶρα παρὰ διπλα, ἀλλογα καὶ πένναν συγγραφέως.

— Η

τῆς συζύγου του τὸν ἔκαμψε μὲ δραστήριον καὶ ἔφευρετικόν. Καὶ δὲν ἡρόχις αὐτὸν παρ' ἀφοῦ ἐπιθεωρήσεν ὁλόκληρον τὸν πύργον, εἰς τὸν ὅποιον ἀπεκάλυψε μὲ ἔκπληξην του καλλονάς ἀνελπίστους διὰ τὴν παλαιάν ἐκείνην πατούσιαν.

— Καὶ μὲ τὶ δικαίωμα σᾶς τὸ ἐπέτρεψε; Αὐτὴ δὲν ἔτοι παρὰ φύλακας τοῦ πύργου, ως τε δὲν ἔπρεπε γαρίνη κανένα νὰ μπαίνῃ...

— Δέν ξέρω, αφέντη ὅλοι μὲ ἔρχομαστ' ἐδῶ ποτὲ ἡ πόρτα δὲν ἔταν κλειστή καὶ καθένας μποροῦσε νὰ μπαίνῃ σὰν σπίτι του. Τοῦ λογου σου εἰσαι ὁ νοικοκύρης;

— Μάλιστα.

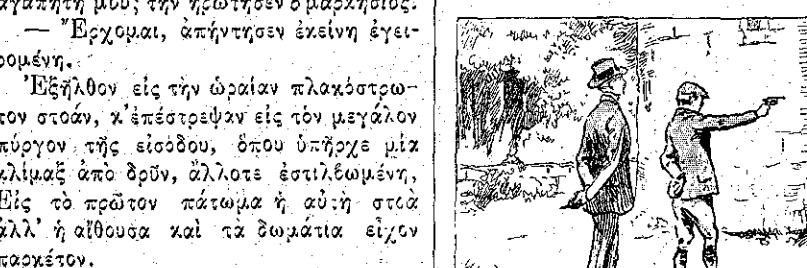
— Καὶ δὲ θέλεις νὰ ἔρχομασθε να πλένουμε;

— Εἰς τὸ ἔξης ὥχι τὸ γερό εἶδω πρέπει νὰ είναι πάντα καθαρό· γιατὶ σκοτεύωντας πρόσωποις πρόσωποις μέρος μεσημβρινόμενος.

— Κατὰ λοιπόν, δὲν ἔχεις δικαίωμαστε πάντας οι γυναῖκες δύο τῆς Ροχέττης αὐτὸς τὰ τάχιστουν μὲ κακοφανισμούς..

— Λυπούμας πολύ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἀπομερχυνόμενος.

— Επανῆλθεν εἰς τὸν πύργον διότι η σίκογένεια τὸν ἀνέμενε εἰς τὸ τραπέζι. Μετὰ τὰ γεῦμα τὸ Πέτρος τῷ ἔδειξε μίαν

«Ο Μπεσύ καὶ οι υἱοί του ἐκύπταν χάσκοντες...»
(Σελ. 32, σ. α')

βροειδυτική γωνίαν τοῦ κτιρίου. Αλλ' ὑπεράνω δὲν ύψουστο ὁ περιστερεών, γιγαντιαίων διαστάσεων, πέριξ τοῦ διποίου ἔπιπλαντο σημήνη ἀγριοπεριεστερῶν, κατοικουσῶν εἰς τὸν πύργον.

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑЛА ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ο κύριος Κουνέλης έπειλησες και έκυταξε τὰ ίχνη προσεκτικά ἔπειτα εἶπε γελαστός:

— Χρι ! δὲν είναι τὰ βήματα του υψηλού Σκυλάκη, αὐτά δύναται τὰ βήματα του λοιπού καλούς μου.

— Χρι ! δὲν είναι τὰ βήματα του υψηλού Σκυλάκη αὐτά δύναται τὰ βήματα του λοιπού καλούς μου.

— Ποιός λοιπόν έπέρασε, κύριος Κουνέλη μου; πέτρες μου, σὲ θερμόπαρακαλέ.

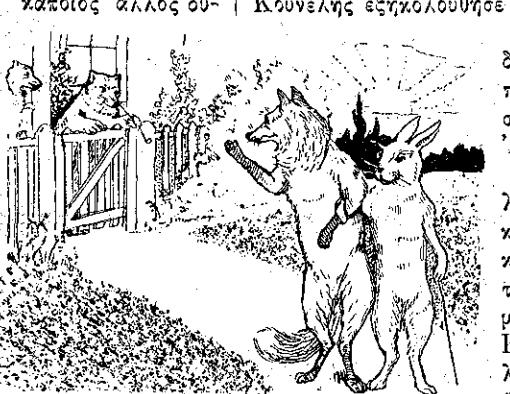
Ο κύριος Κουνέλης έγελούσεν ακόμα, ώστε νὰ είχε σκεφθῆ κάτι πολὺ ἀστεῖο.

— Αν δὲν γελοιέμαι, κύριος Αλούπη μου, τὰ πατήματα αὐτά είναι τους ἔξαδελφους μου, τους Αγριόγατους.

— Ποιός εἴναι αὐτός; ἐγώ δὲν τὸν ξέρω, ἀπήντησε φοβισμένος ο κύριος Αλούπης πῶς είναι; μικρός; μεγάλος; ἄγριος πολύ;

— Πάνω-κάτω στὸ μπόι σου, κύριος Αλούπη μου, ἀπήντησε ο κύριος Κουνέλης και ἐμοιρούρισε «τρά-λά-λά, τρά-λά-λά!».

Αμέσως πατόπιν ο κύριος Κουνέλης

— Αν δὲν γελοιέμαι, κύριος Αλούπη μου, τὰ πατήματα αὐτά είναι τους ἔξαδελφους μου, τους Αγριόγατους.

— Ε; τί κάνεις ἔκει;

Ο Αγριόγατος ἐστραφεὶ, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

— Α! έξηκολούθησεν ο κύριος Κουνέλης δὲν απαντάς; εἰσαι υπερήφανος; ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ σ' αφοσιωμεν, ἀν δὲν μᾶς μιλήσῃς. Σὲ ξαναρτῶ λοιπόν; τί κάνεις αὐτοῦ;

Ο Αγριόγατος έξιζηθή ἐπάνω εἰς ἓνα δένδρον, ὅπως τὰ ἡμερα γατάτακια του σπιτιού ξύνονται στῆς καρέκλαις, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν οὔτε τώρα.

Ο κύριος Κουνέλης έθύμωσε.

— Γιατί μᾶς θυμώνεις, ἀφοῦ δὲν σ' ἐνοχλούμε; Ή νομίζεις πῶς δὲν ξέρουμε ποὺς είσαι; Γελοιέσαι καὶ πρέπει νὰ μάθῃς πῶς ἔχω μαζί μου σύντροφον, ἐπου είναι ικανὸς νὰ σου λύσῃ τὴν γλώσσα.

Ο Αγριόγατος ἐστρητίχθη καλά εἰς τὸν κορμὸν του δένδρου καὶ ἔξυσθη

ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴν φράση δὲν εἶπε τίποτε.

Τότε ο κύριος Κουνέλης εἶπε:

— Εμπρόδει, κύριος Αλούπη μου, εἰδα τὸν παπούλη μου νὰ ξυλοφοριώνῃ τὸν ἔξαδελφόν ἀγριόγατο. “Αν θεληγει νὰ καλλίτερα” καὶ σὺ, ή εὐκαιρία είναι λαμπρό.

Ο κύριος Αλούπης ἐρώτησεν ἀμέσως πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διασκεδάσῃ.

— Εύκολωτα! ἀπήντησεν ο κύριος Κουνέλης. Πήγαινε νὰ εύρῃς τὸν κύριο Αγριόγατο καὶ φέρε τὸν ἔδω.

Ο κύριος Αλούπης ἔξυσθη τὸ αὐτό του καὶ εἶπε:

— Χρι! χρι!, δὲν τολμῶ, κύριος Κουνέλη μου, γιατί τὰ πατήματα αὐτά δύναται πολὺ τοῦ κυρίου Σκυλάκη.

Ο κύριος Κουνέλης ἐκάθισε στὴ μέση του δρόμου καὶ ἐγέλασε.

— Κύτταξε λοιπόν, κύριος Αλούπη, κύτταξε τὸ φοβητούρης ποὺ κατήντησε. “Ελα νὰ ίδης λοιπὸν τὰ πατήματα” βλέπεις νύχια πουθενά;

Ο κύριος Αλούπης ὠμολόγησε πράγματι διὰ νύχια δὲν διεκρίνοντο καὶ ο κύριος Κουνέλης ἔξηκολούθησε:

— Λοιπόν! ἀφοῦ δὲν ἔχει νύχια, πῶς ἡμπορεῖ νὰ σὲ βλάψῃ, κύριος Αλούπη μου;

Ο κύριος Αλούπης ἐξήτασε καὶ πάλι προσεκτικά τὰ πατήματα καὶ ἐπειτα μαζὶ μὲ τὸν κύριο Κουνέλη ἤκολούθησαν τὰ ίχνη ἔως ὅπου ἐπλήσσεσαν τὸ ζητούμενον ζήρον.

Ο κύριος Κουνέλης εἶπε μὲ τόνον αὐτηρόν:

— Ε; τί κάνεις ἔκει;

Ο Αγριόγατος ἐστραφεὶ, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

— Α! έξηκολούθησεν ο κύριος Κουνέλης δὲν απαντάς; εἰσαι υπερήφανος; ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ σ' αφοσιωμεν, ἀν δὲν μᾶς μιλήσῃς. Σὲ ξαναρτῶ λοιπόν; τί κάνεις αὐτοῦ;

Ο Αγριόγατος έξιζηθή ἐπάνω εἰς

ἕνα δένδρον, ὅπως τὰ ἡμερα γατάτακια του σπιτιού ξύνονται στῆς καρέκλαις, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν οὔτε τώρα.

Ο κύριος Κουνέλης έθύμωσε.

— Γιατί μᾶς θυμώνεις, ἀφοῦ δὲν σ' ἐνοχλούμε; Ή νομίζεις πῶς δὲν ξέρουμε ποὺς είσαι; Γελοιέσαι καὶ πρέπει νὰ μάθῃς πῶς ἔχω μαζί μου σύντροφον, ἐπου είναι ικανὸς νὰ σου λύσῃ τὴν γλώσσα.

Ο Αγριόγατος ἐστρητίχθη καλά εἰς τὸν κορμὸν του δένδρου καὶ ἔξυσθη

(Επειγον συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

(Στρατιωτικὸν διήγημα)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ο Νοέλ ἐπέστρεψε μὲν ἐντεταμένην εἰς μᾶλλον τὴν προσοχήν, διανισθεὶς, βήματά τινα μόνον πρὸ αὐτοῦ, σῶμα εὔστροφον ἀνεπήδησεν. Ο γενναίος ἐθελοντὴς ἐπεχειστος νὰ κρυψῇ σπιθεὶς δένδρου τινός, ἀλλ’ εἰς μάτην, διότι τὸ θηρίον διέκρινε τὸ κίνημά του ὡς ἔνδειξιν προσοβολῆς καὶ ἐπέπεσεν ἐνοντίον του.

Ο Νοέλ μετεχειρίσθη τότε τὸ τυφέκιόν του ἐναντίον τοῦ ἀπροσδοκήτου εὐθυροῦ, ἐνδός στικτοῦ πάνθηρος. Ήτον ἐπιδέξιος σκοπευτής καὶ ἡ πρώτη του σκέψις ήτο νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ θηρίου, μὲ μεγάλην ἐλπίδα νὰ τὸ πληγώσῃ θαυματίμως· ἀλλ’ αἰσιόδιας ἀνεμνήσθη τῆς ἐντολῆς τοῦ λοχαγοῦ του. Δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ πυροβολήσῃ, διότι ὁ κρότος θὰ ἐγίνετο ἀντιληπτὸς ὑπὸ τῶν Δαχουμαίων, εἰς τοὺς ὄποις τῷ εἶχε συσταθῆ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ του νὰ μὴ δώσῃ καρμαίων ἔνδειξιν προσεγγίσεως τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.

Επὶ τέλους ἐπέτυχε νὰ τοῦ καταφέρῃ πλήγμα κατὰ κεφαλῆς, ώστε ὁ πάνθηρος διά τε λεκευταίνει φορὰν ἐπέπειται τὸν θύματό του εἶπες κατὰ γῆς ἀσπαλών.

Ητο καίρος, ο Νοέλ μόλις

ὑπὸ τοὺς ἀξιούχους πόνους. Έν τούτοις προσεπάθησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν λόγον του διὰ νὰ δώσῃ τὰς πληροφορίας

τῆς ἀναγνωρίσεως, η οποία του εἶχε σταύριση τὴν ζωήν.

Καὶ ἐσύθη κλονιζόμενος ἀγάπη προστέθησεν, μὲ τὸν λάρυγγα κατάξηρον ἐκ τοῦ πυρτοῦ.

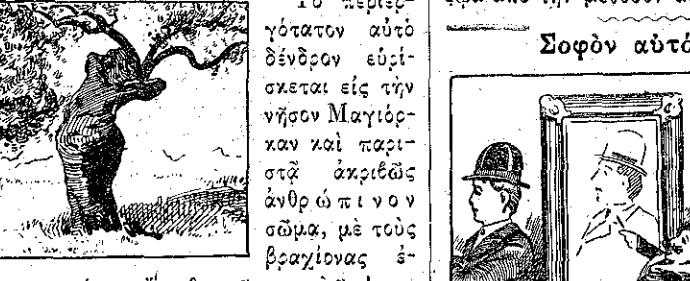
Διὰ τὸν ύπερανθρώπων προσπαθειῶν τοῦ κατώρθωσε τέλος τὸ θηρίον ὑπεχώρησεν, ἀλλ’ ἐπανήλθεν ἀγριώτερον, δρυθόμενον δὲ ποὺ τοῦ στρατιώτου ἐνέπιξε τοὺς σύνυχάς του εἰς τὰ στήθη του.

Ο λόγος ἀπέδωκεν εἰς τὸν γεννάοντας στρατιώτης τὸν θηρίον τοῦ θερμάτικος τιμάς, τὸν τάφον του δὲ ἔθρεξαν θερμά δάκρυα εἰλικρινούς πένθους καὶ συγκινήσεως διὰ τὴν ἀπώλειάν του.

(Απὸ τὸ Γαλλικόν) ΦΩΚ. ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Παράξενον δένδρον

Τὸ περιεργόν αὐτὸν δένδρον εὐξιστεῖται εἰς τὴν νῆσον Μαγιόρκαν καὶ παριστᾶ ἀκριβῶς ἀνθρώπινον σῶμα, μὲ τοὺς βραχιούς καθαυμάνευσας ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς!

Σοφὸν αὐτόματον

Τὸ περιεργόν αὐτὸν αὐτόματον εἶναι ἐφεύρεσις Γάλλου μηχανικοῦ, τοῦ κ. Ζέλ. Διένυφος μηχανισμούς καθαυμάτων δυνατῶν ἀποδίδῃ μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας τὰ γαραντηριστικὰ σισυφήστε αὐτόμου, τὸ δόπιον θὰ ἥρχετο νὰ σταθῇ ἀπέναγκι τοῦ πίνακός του.

α') Κεκρυμμένη ἐπιγραφή (Βοτάνη ὥπε της Περιοπεράς του Νοέλ.)

Οι πλειστοὶ μικρέμποροι τοῦ Μεξικοῦ ἐφαρμόζουν ἀσυνίθη μέθοδον διὰ νὰ μῆ τοὺς φεύγουν τὰ ὑπερέγγιά των ἀπὸ τοὺς διαφόρους φρεγάδες, διαφορετούς τοῦ τοπίου της γης.

σταθμούς, διόπου τὰ ἐγκαταλείπουν προσωριῶς. Δένουν τὸν ἔμπροσθινον ποδόν του σύντομα, τὴν βοηθεία του ἀναβατήρος, ὃς δεινήνει ἐισιώνει τὴν κεφαλήν καὶ εἶνε βέβαιοι πέρι τοῦ ἀδυνάτου

Ζητεῖται η ἀνάγνωσις τῆς ἀνω ἐπι-

ΤΑ	ΝΙ	ΜΗ	ΝΑΝ
ΜΑ	ΝΟ	Α</	

ΤΟ ΩΡΑΙΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣΩΣ,, ΤΟΥ 1911

Μέ τας 420 σελίδας του.—Μέ τας 675 είκονας του.—Μέ τα 4 μυθιστορήματά του (τὸν Λουδοβίκον Κορμῆν, τὰς Περιπέτειας τοῦ Νικόλα Καρακῆ, τὰς Ηπισεις τοῦ Κοῦ - Κοῦ, τὸν Ἀλούπην καὶ τὸν Κουνέλην).—Μέ γίλια δύο ἄλλα Διηγήματα, Ἀθηναϊκάς Ἐπιστολάς, Ποιήματα, Παραμύθια, Νέα καὶ Περίεργα, κλπ. κλπ. κλπ.

Τιμᾶται : ΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἡ φρ. 8 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχ. ἡ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

"Αγαπητὰ παιδιά,

Ἐὰν θέλετε νὰ διέλθετε μὲ τέρψιν τὰς ἑορτάς σας, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους σας ὃς ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΤΣ βιβλία ἐκ τῆς σειρᾶς τῆς ΕΛΛΗΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ. Αὕτη περιλαμβάνει 36 διάφορα τερπνὰ καὶ διασκεδαστικὰ ἐκλεκτὰ παιδικὰ βιβλία, ἢτοι: ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ, ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ καὶ ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΑ καὶ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ, ἀπαντα κοσμούμενα διὰ δανμασίων χρωματιστῶν εἰκόνων, φιγοκάρως ἐκτυπωμένα.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα
καὶ Χαρτοπωλεῖα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ“

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ ηθικά, ἐνδοθέτα ὑπὸ τῆς "Διαπλάσιος" τῶν Παιδών.

Ο "Αγγελος τῆς Αγάπης" (60 εἰκόνες) φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Όυμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Δενηώμα μικρῶν μυστικῶν, φρ. 1,15.

Έπαστον τετράδιον φρ. 1,15.

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,-

Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,-

Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,-

Η Μαρούσια, (21 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Η Μούσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Η Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογον (Κονυρίδον) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπούλου) φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεύμα (3 τομῆδα) ἑκατοντα φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 δρόμοι, φρ. 2,50.

Πέδας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Πυρειοπάλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Υπέρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Φάρης, "Εμμετρὸν Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπληττὴ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διενθύνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. "Ἄλλως δὲν εὐθυνούμενα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
ωγήσεως τοῦ 1911, κόκκινα μὲ χρυσά γράμματα, δι᾽ ὅ-
σους θέλουν νὰ χρυσόδεσσον τὰ φυλ-
λάδια των εἰς τόμον, εὐεις ἥδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖον μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.

EDITIONS MUSICALES "CENTURY,,

Les éditions musicales de notre maison sont connues dans le monde entier pour leur arrangement soigné et leur prix modéré. Les éditions CENTURY sont produites sur papier de luxe, par un procédé spécial de lithographie. Chaque morceau est garanti parfait. Couvertures artistiques en couleurs.

1600 MORCEAUX CÉLÈBRES. LES PLUS GRANDS SUCCÈS DU MONDE.

LE CATALOGUE COMPLET EST ENVOYÉ FRANCO SUR DEMANDE.

Commande d'Essai : Au reçu de francs dix par mandat poste-nous, envoyons recommandé et franco-vingt morceaux choisis pour PIANO (Indiquez quel degré: No, 1 très facile, jusqu'à No 8-très difficile).

NEW CENTURY MUSIK Co., 38 Washington St., NEW YORK, U. S. A.

Nous envoyons gratis un joli morceau à celui qui nous fournira les adresses de dix personnes possédant un piano.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ "Υπουργεῖον τῆς Παιδείας ὃς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγχρονα, ἀληθεῖς παρασκόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κονσταντινουπόλεως ὃς ἀνάγνωσμα διοικον καὶ χρηματατον εἰς τοὺς παιδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἐπηστα . . . δρ. 8,- Ἐπηστα . . . φρ. 10,-

Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος . . . 5,50

Τελιμηνος . . . 2,50 Τελιμηνος . . . 3,-

Αἱ συνδρομαι δεχονται τὴν ιην εκαστον μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Αθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1911

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Εφετε. λ. 10. Εβετε. λ. 15

Φύλλα προηγουμένον ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τημῶνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδός Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐτος 34ον.—Ἀριθ. 5

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

ΙΜΕΙΡΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉSI

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ Ε'.

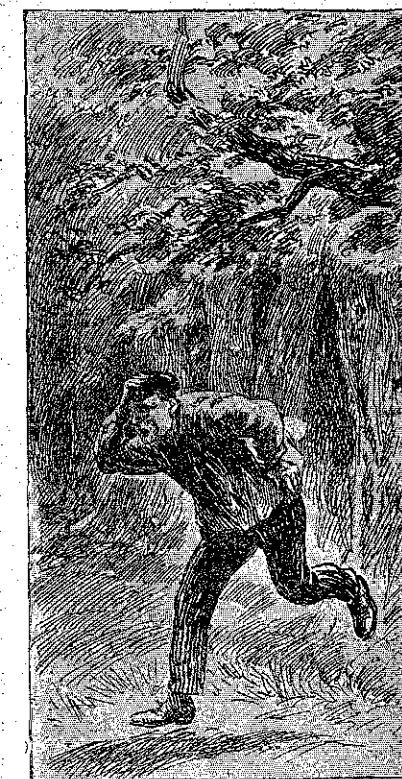
ΟΙ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ
ΠΥΡΓΟΝ ΤΩΝ

Ἐγκατάστασις.

Ολίγον κατ' ὅλιγον συνείθιαν τὸν ὁγροτικὸν αὐτὸν βίον.

Οι οιδηρόδρομος εὐεις φθάση, φέρων φορτίον ἀπὸ πολυτελὴ πράγματα, τὰ δοποῖα ἐφαίνοντο ἀκόμη πολυτιμότερα εἰς τὴν παρημελημένην ἐκείνην κατεικίαν, τὴν ὄποιαν θὰ καθίστων ἀνέτον.

Τῷργυτι, δταν το πάτωμα τοῦ ισογείου, τοῦ πρώτου πατώματος καὶ τῆς κλίμα-

κος ἐξηφανίσθη ὑπὸ τοὺς ποχεῖς

σάπητας μὲ τὰ ώραια σχέδια

ὅταν εἰς τοῖχοι ἐκαλύψθησαν ἀπὸ

ζωγραφισμένα γαριτά ὅταν εἰ-

χόνες, αγάλματα, πύπελλα γάλ-

κινα καὶ ὀργυρᾶ ἐτέθησαν ἐπὶ

κορψῶν στολοβατῶν ὅταν ἐπο-

θετηθῆσαν παντού λάμπαι μὲ

πλούσια ἀμ πατζού δταν ἀ-

γκλινταρά καὶ πολυθρόναι μὲ

κορψά σχήματα, ἐγέρισαν τὴν

έρημον τῶν δωματίων, δὲν α-

νεγνώριζε κανεὶς τὴν Ροχέτην.

Ἡ μεταμόρφωσις ἦτο τοικήκη.

Ολοι εἰργάσθησαν πρὸς τοῦ

Ἐκάλεσαν ἔναν ἐργάτην

ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ δὲ Μαρκήσιος,

ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καριλίη ἡ-

μιλλάντο ποίος θὰ τὸν βοηθήσῃ

περισσότερον, τρέχοντες ἐδῶ

κ' ἑκατοντάρια, καρφώματα, καρφώνοντες,

καὶ πάπτοντες.

Αἱ θάρη, καὶ ἡ εὐγένεια τῶν δύ-

ποιούνται ἐπειδὴν τὸν πολυ-

τοντόντων, καὶ τὸν π